

НИТО ГОРЕЩ, НИТО СТУДЕН

Нещата, които влияят много силно за спасението ни ще определят дали ние ще бъдем в Божието царство след като живота ни на Земята приключи, или няма да бъдем. В книгата Откровение гл 3, Господ е дал слово на апостол Йоан към Лаодикийската църква, и изобщо там са няколко такива послания към различни църкви, които характеризират дадено вътрешно духовно състояние на тези църкви. Това също е и предупреждение за нас, християните, които живеем днес.

„Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ.
Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен,
ще те избъльвам от устата Си.“
(Откровение 3:15,16)

С тези думи Господ показва, че има три духовни състояния и те могат да се отнасят както индивидуално за човека, така и за цяла църква. Ние трябва да разберем колко е важно да бъдем в правилното духовно състояние.

Първото, което Господ говори е, че знае делата им. Бог знае всички наши дела, от Него е невъзможно нещо да се скрие, Той знае както явните ни дела, така и тайните ни дела.

Още повече, всички мотиви за тези дела се записват в паметната Му книга, за която четем в Откровението на Йоан. Бог не пренебрегва нищо от това, което ние вършим, затова ние трябва да помним, че Той знае всичките ни дела, знае всичко, което ние вършим.

Следващото, което Господ казва е, че не е студен, нито горещ, тоест, Той показва, че човек може да бъде в студено духовно състояние и това е вярващ човек, защото Господ говори не към невярващи хора, а на вярващи в дадени църкви. Второто състояние на вярващия човек е горещото. Но Господ допълва, че не е нито студен, нито горещ. Тогава какво е състоянието на човек? Господ веднага отговаря: хладък. Вече виждаме трите състояния, в които може да се намира вярващия човек - студено, горещо и хладко. Хладкото състояние е най-отвратителното нещо в очите на Бога. Ако един християнин е студен, с него би могло още да се поработи, той може да бъде разпален, а горещия християнин Бог може лесно да направлява неговия пламък в правилното русло, на правилната страна.

Но когато човек е в хладко духовно състояние, Бог няма да прави нищо с него, единствено ще произнесе своята присъда за него. Вижте какъв пример ни дава Господ с думите Си: „понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата Си.“ Знаете ли какво означава това? Организма на човека е създаден удивително от Бога. Когато в него попадне нещо излишно или недобро, той веднага се задейства и се появяват стомашни спазми, и всичко което е непотребно излиза от човека чрез повръщане. Всеки от нас е преживял или някакво отравяне, или някакъв вирус и знае, че тогава започва да повръща и всичко което е вредно излиза от него. Организма на човека автоматично изважда от него всичко, което е ненужно, и което е вредно за тялото му.

Ето как Господ ни показва отношението Си към хладките християни. „Ще те избълвам.“ Това е като повръщане. „Ако ти беше студен, Аз бих могъл още да поработя с теб и да направя нещо, ако беше горещ, бих могъл правилно да те направлявам, но понеже ти си хладък, ще те избълвам...”

Хладките християни не считат, че имат проблем, обратното - те смятат че са в правилно състояние.

Те смятат, че всичко им е добре и че упоават на Бога. Но
Господ им изяснява:

„Понеже казваш: **Богат съм, замогнах се и нямам нужда от нищо, и не знаеш, че ти си окаян, нещастен, беден, сляп и гол...**“

Ето това е характеристиката на хладкия християнин, състоянието в което той се намира. Той смята, че е духовно богат, че всичко му е наред. Но Бог му дава съвет - да заплати цената, за да стане горещ християнин. Да си купи злато, пречистено с огън - да плати цената да иде при Христос, за да се обогати, бели дрехи, за да се облече и да не се виждат срамотите му, и благ мехлем за очите си, за да ги намаже и да вижда. Хладкия християнин дори не може да вижда, той се нуждае от мехлема за очи на Христос, за да може да вижда.

В болшинството от случаите студения християнин не става хладък, но хладък става човек, който някога е горял, който е бил горещ, но после е изстинал и е станал хладък.

Ето така става, ние правим нещо, в началото е горещо, яденето е горещо, но после ние го изваждаме от фурната или го махаме от котлона и оставяме съда на стайна температура. Храната, която сме сготвили не става студена, тя става с тази температура, която е наоколо.

Когато ние се сливаме с този свят и не се различаваме особено, живеем си и никой дори не знае, че сме вярващи, слели сме се със света. Някога сме горели, говорили сме за Христос, вършили сме дела за Него, но после с нас е станало нещо, може би суетата или друго, но ние сме се сляли със света. Не вършим страшни неща или грехове, ние сме добри и верни хора, обичащи семействата си, не изневеряваме, не лъжем, не крадем, служим на Господа, постим и ходим на църква и т.н. Помните: „Благодаря Ти, Господи, че не съм като този грешник..“
Състоянието на човек е такова, но той не го забелязва и става хладък. Казват, че мухите никога няма да кацнат на горещо, но на хладко винаги ще кацнат. Ето така, „мухите“ могат да кацнат на хладкия човек, да снесат яйцата си там дори, той е място за бесовете. И неразбирайки, неосъзнавайки сам това, той попада в този капан.

Ние трябва правилно да разберем какво е да си хладък християнин и да анализираме своя живот, и да поправим нещата в него. Може би някой се нуждае спешно от огън, за да може студеното му състояние да се затопли и да се разпали, за да стане горещ. Друг може би трябва да се върне, помните - „**ти си оставил първата си любов**“. Нещата при него може да вървят добре, верен е в словото и служението, но му липсва едно - оставил е първата си любов към Господа, когато е повярвал и преживял благодатта Му, прощението на греховете си, преживял е Божията сила, бил е готов да иде накрай света да сподели благата вест и не се е срамувал от името на Христос и от това какъв е бил преди да повярва в Него. Затова Господ му казва да се върне. Защото той е забравил всичко това, станал е такъв праведен човек, супер праведен дори, не подозирайки, че той е хладък.

Хладкото състояние е отвратително. И друго нещо - хладко става, когато се смесят горещо и студено. Когато сложите гореща вода в друга гореща вода, тя си остава гореща, когато сложите студена вода във студена такава, тя също остава студена, но за да е хладка водата е нужно малко гореща вода и малко студена вода да се смесят. Това смесване на горещо и студено става и в християнството както индивидуално, така и в цялата църква. Ние трябва да бодърствуваме, за да няма такова смесване - горещо християнство и студено християнство. Защото това е най-отвратителното състояние, когато ние позволяваме смесване на светското с духовното, или на плътското с духовното.

В книгата на Даниил 5 гл, ние можем да видим какво става след като царя на Вавилон, Навуходоносор, при превземането на Ерусалим взима част от съдовете в храма и ги занася в своята съкровищница. След него се възцарява синът му Валтасар, който дава голям пир на големците си. Той решава да донесат златните и сребърните съдове, които баща му задигнал от храма в Ерусалим, за да пие с тях вино, заедно с големците, жените и наложниците си.

Съдовете, които се употребявали само за свещенодействие в храма, били заключени в царската съкровищница и не се използвали, но когато Валтасар дошъл на власт, той решил да ги извади и да пие от тях вино заедно с всички присъстващи. И те не само че пили вино, но започнали да славят златните, сребърните, медните, железните, дървените и каменните богове. Тоест, те взели съдовете и започнали да ги използват за поклонение на идолите. Докато тези съдове били просто складирани, Бог ги пазел и нищо не се случило. Но след като това става, Неговата реакция е мигновена. Щом като започнали да се използват за поклонение на идолите - извършване на езическо поклонение с Божиите принадлежности, Бог веднага реагира. Появяват се пръсти на ръка, пищещи на стената. Всички видяли това. В този момент от пира, цар Валтасар се уплашва много, което е описано твърде изразително. Той завикал силно да доведат гледачите, халдейците и астролозите, за да му прочетат написаното, обещавайки голяма награда на този, който го направи. Обаче никой не могъл да прочете написаното и тогава царицата казва на Валтасар, че в царството му има човек, в който е Духът на Бога, той има мъдрост и разум за тълкуване, и може да разчете написаното. След като го довеждат, (това е Даниил), той започва да тълкува чрез Бог написаното на стената. Виждаме в 25 стих какво е написано, произнесена е Божията присъда - царят е взел свято нещо и го е употребил за мръсно нещо - смесване. Затова Бог веднага произнася съд над него, той ще бъде отстранен и царството му разделено и дадено на други.

Ето защо, ние християните, в никакъв случай не трябва да смесваме християнския живот със светския живот. Не трябва да водим двоен живот, в църквата да сме хрисими, а в къщи или на работата като бесновати. В никакъв случай не трябва да смесваме, ако сме християни, значи сме такива винаги и навсякъде. Ако ние смесваме християнския си живот със светщината и смятаме, че всичко е наред, ще се подложим на Божия съд. Защото това е отвратително състояние. Ние трябва да приведем в ред нашия нов живот. Разбира се, знаем, че още има неща, с които се борим.

Но например, някой който още пуши ни среща и се дърпа назад, когато искаме да го прегърнем, казвайки ни, че той още се бори и воюва с това. Да, човек може да се бори, да воюва срещу дадено изкушение в живота си, това е добро нещо, когато човек го прави и се стреми към свят живот, иска да прилича на Христос. Но когато той знае истината, знае, че това е „да“, това „не“, когато знае истината - кое е Богоугодно и кое не, и използва словото на благодатта, че тя ще му прости и ще го очисти, този човек изобщо не разбира това слово, неговото значение. Ние се нуждаем от благодат и тя ни учи да живеем праведно и благочестиво в света.

Ето защо, горещото духовно състояние на християнина говори за това, че той се преобразява по образа Христов. Той следва Христос, старее се да живее като Него, според учението Му. Но ако се бори да преодолее някакви трудности и смесва християнско и светско като мисли, че няма нищо страшно, позволявайки на нещо негодно да продължава, той се подлага на Божия съд. Един ден тази ръка ще се появи над него и ще пише присъдата Си, че е намерен лек. Знаем, че има най-различни везни мерещи теглото. Ние мерим нашето тегло, искайки да разберем дали сме напълняли или отслабнали. Бог също има Свои везни. Той измерва на тях не нашето физическо тяло, но духовното ни състояние. Ние трябва много често да заставаме на тези духовни везни и да искаме Господ да ни покаже дали не сме на опасен път, да види духовното ни състояние, дали вършим нещо неправилно или грешно. Когато искрено го правим, Господ обезателно ще го направи. Той измерва всеки и всичко, затова трябва да знаем, че Неговите везни и критерии на мерене се различават от нашите светски везни. Така че, ние не трябва да смесваме християнското и светското и да смятаме, че няма нищо страшно, всички правят това.

Човек може да бъде християнин и да постъпва правилно по Божието слово, да обича Бог и да Го следва, но в служението си може да използва смесване, може да бъде хладък християнин. Да си спомним за цар Ахаз от Царе 16 гл. Той е знаел за Бога, но е вършел отвратителни неща в очите Му.

Сам е бил идолопоклонник и е вкарал и народа си в това. Бог също е произвел определен съд над него. Когато цар Ахаз отишъл в Дамаск, той видял там жертвеник, на който хората се покланяли не на живия Бог, и който толкова много му харесал, че изпратил рисунката на жертвеника на своя свещеник Урия, за да му направят у дома същия и на него. В Израил вече е имало жертвеник, построен по Божия образец. И вижте как постъпва свещеника Урия, който е служил в храма. Той построява жертвеника точно по описанието на цар Ахаз, преди връщането му от Дамаск. Изобщо не се замислил какво прави. Когато царят се завърнал, принесъл на него жертва на Бога, въпреки че там имало истински жертвеник. Той премества медния олтар от мястото му в храма на Господа и го поставя при новия жертвеник. Значи, има Божий жертвеник и Бог гледа към него, но човек греши и казва не, не, аз ще си направя друг. Бог няма да гледа там. Човек ще прави там каквото и да е, ще се старае, ще пее песни, ще проповядва, ще благовества и т. н. Бог няма да приеме това, защото Неговото лице е към Неговия жертвеник.

Виждате какво е направил цар Ахаз, той не е премахнал Божия жертвеник, а само го е преместил, смесил е светското с Божието. И християните също често мислят така, гледат света, интересно им е какво става в него. Искат да правят същото и в църквата, като мислят, че по този начин ще дойдат повече хора в нея. Правят християнски викторини, организират различни дейности в църквата, за да се харесат повече на хората в света и те да дойдат при тях. Това е копиране на светските принципи в служението. Знаем как се е появил жертвеника, който е пред лицето на Бога. Хората са се молили на Бога и са Го питали какво и как да го направят и Бог им е давал откровение. Бог е дал на цар Соломон откровение какъв трябва да бъде храмът и размерите били до милиметри. На Мойсей дал откровение за скинията, казал му каква трябва да бъде, и че Той ще идва там.

А християните отхвърлят молитвения живот, гледат наоколо и си казват да направят като там в света. Ние никога няма да можем да привлечем света към Бога със светски принципи и светски неща.

Света трябва да разбере, че Бог е с християните, че те не са като другите в него, че има нещо особено, различно в църквата. А те се опитват да бъдат като света и по този начин да го привлекат. Например, седи в кръчмата вярващ с невярващи и пие с тях като казва, че евангелизира. Няма да се получи. Изобщо няма да стане.

Вижте какво е направил цар Ахаз после, той сам се поклонил на новия жертвеник и заповядал на свещеника да каже на народа вече да идва да се покланя на него. Това е страшна картина. Хората отиват там, където е свещеника, където има освещение. Така че, хайде нека всичко да бъде по новому, ще живеем по новому, ще имаме друг жертвеник, този ще го отместим...

И когато хората започнат да принасят там, на другия жертвеник, става отстъпничество. Бог се оттегля от това място, защото Той гледа към Своя жертвеник.

В нашия нов живот, ние също имаме жертвеник и това е кръстът на Христос, на който Той принесе Себе Си в жертва за нашите грехове. Той не трябва да се премества, той трябва да бъде в центъра. Кръста е място на смърт, не само смърт за нашите грехове, но ние също сме длъжни да се съразпнем с Христос. Това е място на смърт за нашето „аз“, място на което отиваме и търсим Бог в своето несъвършенство, търсим **Неговата воля.** Но ние сме лениви, ние не искаме да търсим там Бога, по-лесно ни е да копираме нещо светско, да му наметнем християнска кожа и да викаме „Алилуя“, и вече всичко ще ни върви. Но нищо не се случва, ние прахосваме сили за това, време и средства, но нищо не се случва. Това е толкова печално.

Цар Ахаз отива още по-надалеч, като строшава Господния жертвеник и сменя от него умивалницата и морето от медните волове и го слага на каменния под. Това вече не подхожда на дизайна, старо е, трябва ново. И цялата система, която Бог е установил е разрушена, редът и правилата. Има жертвеник, той е там, народа идва и го вижда, но той вече не функционира както трябва, станало е смесване в служението.

Библията винаги ни говори по образ и подобие Божий.

Бог винаги ни рисува Своя образ, Той рисува Своего подобие и показва как трябва да бъде всичко.

Цар Ахаз дори променя входа към храма. Преди е имало скрит вход към него за царете, но той го променил и го преместил от Господния дом заради асирийския цар. Ахаз е станал хладък.

3 стих описва неговото духовно състояние и ни казва, че той е подражавал на мерзостите на народите, които Господ е изгонил от лицето на Израил. Ахаз дори е принесъл своя син в жертва на Молох, чрез огън. Той е подражавал на народите в света. Това е хладкото състояние.

Нека прочетем Римляни 1:21-25

„Защото като познах Бога, не Го прославиха като Бог,
нито Му благодариха, но извратиха се чрез своите мъдрувания,
и несмисленото им сърце се помрачи.

Като се представяха за мъдри, те глупееха,
и славата на безсмъртния Бог размениха срещу подобие
на образ на смъртен човек, на птици, на четириноги и на гадина.

Затова, според страстите на сърцата им, Бог ги предаде
на нечистота, за да се обезчестяват телата им
между самите тях. Те, които замениха истината на Бога с лъжа,
и се поклониха и служиха на творението, а не на Твореца,
Който е благословен довека. Амин.“

Виждате, че хората са познали Бога, да, чули са за Него, но те не са Го обикнали. Защото когато човек казва, че обича Бога, той ще изпълнява всичко, което Той казва, няма да Му измени. Когато хората са познали Бога, но не са Го обикнали става това, че те си правят свой бог по свой вкус. Те вече гледат, че е все едно и също толкова години и си казват, че се нуждаят от нещо друго, от това, което им харесва. И си правят бог по свой вкус.

Но това не се получава, защото Бог е Бог и Той не се променя, ние трябва да Го възлюбим такъв, какъвто е. Трябва да Му бъдем послушни, чрез Словото, чрез молитвата. Ние не трябва да подражаваме на света и на неговата мода. Знайте, че модата на света се диктува от хора с повреден ум, болшинство от които са с нетрадиционна сексуална ориентация.

Нашето облекло трябва да бъде прилично, същото е и с музиката, с текста на песните, ние не трябва да подражаваме на този свят. Нашия живот, нашите песни, музиката и текста им трябва да водят хората към смирение, към поклонение на Бога в смирение. Хората в света вече говорят различно, използвайки много чуждици и модерни думи. Но ние трябва да говорим различно от тях, да говорим чисто и правилно, с родния, красив литературен език. Ние сме християни, изкупени сме със скъпоценната кръв на Христос! Да не бъдем като тези хора, които познали Бога, но не Го възлюбили и Го заменили за чужд. Библията ни казва, че Бог ги предал, оставил ги на тяхната нечистота. Да не бъде с нас това!

Ние трябва да се грижим за своето духовно състояние. Горещия християнин е човек, който се грижи за духовното си състояние, който чувства, че изстива, но той веднага взима мерки, тича при Господа в молитва и иска промяна. Той има желание да се преобразява по Неговия образ. Ние трябва да се грижим за огъня, за нашето състояние, да се молим и да търсим Божиата воля за всичко в живота ни. Трябва да служим на Бог в горещо състояние. Бог няма да остави човека, който искрено Го търси. Той казва в Откровение 3:19-20:

„Онези, които любя, Аз изобличавам и наказвам,
затова бъди ревностен да се покаеш.“

Бог казва да сме ревностни и да се покаем.

„Ето, стоя на вратата и хлопам...“

Хладкия християнин мисли, че Христос е с него, че седи до него, но не, обърнете внимание, че Господ казва, че е пред вратата, че с хладкостта, Той е отблъснат и е навън пред вратата, но е още там и хлопа.

„ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата,
ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“

Когато някой отвори на Господа, Той ще влезе и ще вечеря с него, и той с Господа, идва огън.

„На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз седнах с Отца Си на Неговия престол“
(Откровение 3:21)

Ние сме още тук, още не сме победили, защото още се борим, всеки ден се сражаваме, понякога губим в битките, понякога сме победители. Но когато сме горещи казваме, че ние сме победители, искаме да имаме огън и да вършим волята на Бога. Може би има някой от вас сега, който е бил кръстен със Святия Дух, но вече е забравил какво е да си изпълнен с Духа истински, слушали сте гласа Му и сте имали огън, били сте удовлетворени от живота си в Бога, но сега около вас сякаш има суета, и вие чувствате, че сякаш гаснете и ставате хладки. Днес Господ се обръща към вас, Той ви зове, Той казва: „Аз хлопам...“ Той иска да ви даде огън, иска да бъдете истински християнин, истински Негов последовател, Негов ученик. От вас зависи, Направете правилния избор. Решете правилно за живота си. Амин.

Превод: Светлина за теб